Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (čtvrtého rozšířeného senátu)

22. ledna 2025 *

„Veřejná služba – Smluvní zaměstnanci – Odměňování – Příspěvek za práci v zahraničí – Nepřiznání příspěvku za práci v zahraničí – Výpočet pětiletého referenčního období – Článek 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu – Odpovědnost“

Ve věci T-1093/23,

AH, zástupci: A. Guillerme, T. Bontinck a L. Bouchet, advokáti,

žalobce,

proti

Evropské komisi, zástupci: T. Bohr a L. Hohenecker, jako zmocněnci,

žalované,

TRIBUNÁL (čtvrtý rozšířený senát),

ve složení: R. da Silva Passos, předseda, N. Półtorak (zpravodajka), I. Reine, P. Nihoul a T. Pynnä, soudci,

za soudní kancelář: L. Ramette, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení, zejména k organizačnímu procesnímu opatření ze dne 11. července 2024 a odpovědi Komise došlé soudní kanceláři Tribunálu dne 25. července 2024,

po jednání konaném dne 25. září 2024,

vydává tento

Rozsudek

1 Žalobou podanou na základě článku 270 SFEU se žalobce AH domáhá zaprvé zrušení rozhodnutí Úřadu Evropské komise pro správu a vyplácení individuálních nároků (PMO) ze dne 9. února 2023, kterým mu nebyl přiznán příspěvek za práci v zahraničí (dále jen „napadené rozhodnutí“), zadruhé „uznání“ svého nároku na příspěvek za práci v zahraničí od 1. února 2023 a zatřetí náhrady nemajetkové újmy, která mu údajně vznikla v důsledku napadeného rozhodnutí.

* Jednací jazyk: francouzština.

Skutečnosti předcházející sporu

2 Žalobce je italský státní příslušník, který bydlí od 16. května 2017 v Bruselu (Belgie).

3 Dne 1. října 2022 byl žalobce zaměstnán jako smluvní zaměstnanec GF 1 ve Výboru regionů na období od 1. října 2022 do 30. září 2023. V rámci stanovování peněžitých nároků žalobce při jeho nástupu do pracovního poměru u Výboru regionů mu tento výbor přiznal příspěvek za práci v zahraničí podle článku 69 služebního řádu úředníků Evropské unie (dále jen „služební řád“), který byl vypočten na základě čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu.

4 Poté, co byl žalobce přijat na pracovní místo smluvního zaměstnance GF 1 na Generálním sekretariátu Rady (dále jen „generální sekretariát“), dne 31. ledna 2023 pracovní poměr u Výboru regionů ukončil. Do pracovního poměru na generálním sekretariátu byl přijat následujícího dne.

5 Dne 9. února 2023 mu PMO zaslal napadené rozhodnutí, v němž byly stanoveny jeho peněžité nároky v souvislosti s jeho nástupem do pracovního poměru na generálním sekretariátu.

6 Poté, co žalobce napadené rozhodnutí obdržel, zaslal zaměstnanci PMO e-mail, v němž požádal o vysvětlení, proč v důsledku nástupu do pracovního poměru u generálního sekretariátu nemá nárok na příspěvek za práci v zahraničí, ačkoli před tímto nástupem, když pracoval ve Výboru regionů, mu tento příspěvek byl vyplácen.

7 E-maily z 6. a 7. března 2023 zaměstnanec PMO žalobci odpověděl, že jelikož byl přijat do zaměstnání na generálním sekretariátu, došlo k novému nástupu do pracovního poměru, a to nehledě na skutečnost, že jeho smlouva na generálním sekretariátu navázala na jeho pracovní poměr ve Výboru regionů bez přerušení. Zaměstnanec PMO dále uvedl, že žalobce nemá nárok na příspěvek za práci v zahraničí proto, že po celé referenční období stanovené v čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu, tj. v období od 1. srpna 2017 do 31. července 2022, pracoval a bydlel v Belgii.

8 Dne 28. dubna 2023 podal žalobce proti napadenému rozhodnutí stížnost na základě čl. 90 odst. 2 služebního řádu.

9 Dne 11. srpna 2023 přijala Komise jakožto orgán oprávněný k uzavírání pracovních smluv (dále jen „OOUPS“) rozhodnutí o zamítnutí stížnosti, které bylo žalobci doručeno téhož dne.

Návrhová žádání účastníků řízení

10 Žalobce navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil napadené rozhodnutí;

– uznal jeho nárok na příspěvek za práci v zahraničí od 1. února 2023;

– uložil Komisi povinnost zaplatit mu náhradu nemajetkové újmy ve výši 5 000 eur;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

11 Komise navrhuje, aby Tribunál:

– žalobu zamítl;

– uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K návrhovým žádáním znějícím na zrušení

12 Na podporu návrhových žádání znějících na zrušení uplatňuje žalobce dva důvody. První žalobní důvod vychází ze zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu a nesprávného právního posouzení v souvislosti s výkladem čl. 4 odst. 1 přílohy VII služebního řádu. Druhý žalobní důvod vychází z porušení zásady řádné správy zakotvené v článku 41 Listiny základních práv Evropské unie.

13 V rámci prvního žalobního důvodu žalobce tvrdí, že s ohledem na funkční kontinuitu jeho pracovního poměru s Evropskou unií a cíl příspěvku za práci v zahraničí se OOUPS dopustil zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu a nesprávného právního posouzení v souvislosti s výkladem čl. 4 odst. 1 přílohy VII služebního řádu, když nově stanovil referenční období na základě dne, kdy žalobce nastoupil do pracovního poměru na generálním sekretariátu.

14 V tomto ohledu žalobce zaprvé tvrdí, že mezi jeho dvěma pracovními smlouvami uzavřenými s Výborem regionů a generálním sekretariátem nedošlo k časovému přerušení, což svědčí o „funkční kontinuitě“ jeho pracovního poměru s unijní administrativou, která může vést k automatickému prodloužení nároku na příspěvek za práci v zahraničí, který mu byl přiznán při nástupu do pracovního poměru u Výboru regionů.

15 Žalobce je toho názoru, že z rozsudku ze dne 15. prosince 2022, Picard v. Komise (C-366/21 P, EU:C:2022:984), vyplývá, že pracovní poměr zaměstnance s „unijní administrativou“ musí být posuzován jako celek bez ohledu to, jaký orgán nebo jiný subjekt je zaměstnavatelem. Jak z uvedeného rozsudku, tak z rozsudku ze dne 14. prosince 2018, Torné v. Komise (T-128/17, EU:T:2018:969), dále vyplývá, že ustanovení služebního řádu týkající se pracovního poměru mezi zaměstnancem a unijní administrativou musí být vykládána tak, aby byla zachována „funkční kontinuita“ tohoto pracovního poměru.

16 Žalobce zadruhé tvrdí, že z ustálené judikatury plyne, že účelem příspěvku za práci v zahraničí, který je stanoven v čl. 4 odst. 1 přílohy VII služebního řádu, je kompenzovat specifické náklady a nevýhody, které vznikají v souvislosti s nástupem do služeb Unie zaměstnancům, kteří jsou z tohoto důvodu povinni přenést místo svého bydliště ze svého domovského státu do státu místa zaměstnání a začlenit se do nového prostředí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. července 2021, KO v. Komise, T-389/20, nezveřejněný, EU:T:2021:436, bod 17 a citovaná judikatura), přičemž se nerozlišuje, zda se jedná o nástup do pracovního poměru u určitého orgánu nebo subjektu. Pokud tedy zaměstnanec, který dříve přemístil místo svého bydliště do státu místa zaměstnání, změní zaměstnání v rámci unijní administrativy, ale nezmění stát místa zaměstnání a mezi oběma pracovními smlouvami nedojde k přerušení, je zachována funkční kontinuita jeho pracovního poměru s Unií. Taková změna má totiž dle názoru žalobce ryze formální charakter a nikterak neovlivňuje povahu a rozsah výhod a nákladů, které zaměstnanci vznikají v souvislosti s nástupem do pracovního poměru u Unie.

17 Žalobce dodává, že opačný výklad – podle něhož by musel být výpočet nároku na příspěvek za práci v zahraničí v případě na sebe navazujících pracovních poměrů v orgánech a jiných subjektech Unie, které se nacházejí na území téhož členského státu, prováděn při každém nástupu do pracovního poměru – by vedl k diskriminaci zaměstnanců, u kterých se nepočítá s žádným mechanismem mobility, a to zejména ve vztahu k úředníkům a zaměstnancům uvedeným v čl. 2 písm. f) pracovního řádu ostatních zaměstnanců (dále jen „PŘOZ“), pro něž jsou zavedeny mechanismy mobility mezi agenturami.

18 Žalobce zatřetí tvrdí, že se OOUPS dopustil zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu tím, že mu nepřiznal příspěvek za práci v zahraničí na základě rozsudku ze dne 5. prosince 2012, Grazyte v. Komise (F-76/11, nezveřejněný, EU:F:2012:173). Situace žalobkyně ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek, se totiž od situace žalobce liší, jelikož tato žalobkyně byla postupně zaměstnávána v agenturách Unie sídlících v různých členských státech.

19 Komise s argumenty žalobce nesouhlasí.

20 Zaprvé Komise tvrdí, že rozsudky ze dne 15. prosince 2022, Picard v. Komise (C-366/21 P, EU:C:2022:984), a ze dne 14. prosince 2018, Torné v. Komise (T-128/17, EU:T:2018:969), obsahují výklad pojmu „nástup do pracovního poměru“, který je specifický pro zvláštní situaci příspěvků do důchodového systému Unie. Vzhledem k tomu, že existuje pouze jeden důchodový systém, do kterého přispívají všichni úředníci a zaměstnanci po celou dobu svého působení v různých orgánech a jiných subjektech Unie, Soudní dvůr a Tribunál vyložily tento pojem s ohledem na funkční kontinuitu pracovního poměru zaměstnanců.

21 Komise dále tvrdí, že na rozsudky ze dne 15. prosince 2022, Picard v. Komise (C-366/21 P, EU:C:2022:984), a ze dne 14. prosince 2018, Torné v. Komise (T-128/17, EU:T:2018:969), není nutné poukazovat, jelikož ve vztahu k pojmu „nástup do služebního poměru“ uvedenému v čl. 4 odst. 1 písm. a) a b) přílohy VII služebního řádu, který se týká příspěvku za práci v zahraničí, existuje zvláštní judikatura.

22 Komise zadruhé tvrdí, že z judikatury citované v bodě 16 výše vyplývá, že nárok na příspěvek za práci v zahraničí musí být stanoven při každém nástupu do pracovního poměru u nového zaměstnavatele. Ačkoli mezi smlouvami žalobce nedošlo k přerušení, tyto smlouvy byly uzavřeny se dvěma různými zaměstnavateli, kteří mají vlastní právní subjektivitu.

23 Komise se kromě toho domnívá, že úředníci a zaměstnanci se nenacházejí ve srovnatelné situaci. Z judikatury totiž vyplývá, že smluvní nebo dočasní zaměstnanci nemají nárok na mobilitu, jelikož PŘOZ na rozdíl od pravidel vztahujících se na úředníky s možností přeřazení nepočítá.

24 Pokud jde zatřetí o rozsudek ze dne 5. prosince 2012, Grazyte v. Komise (F-76/11, nezveřejněný, EU:F:2012:173), Komise tvrdí, že použitelnost uvedeného rozsudku není nikterak dotčena tím, že v důsledku změny pracovního místa nedochází ke změně státu místa zaměstnání. Na základě zmíněného rozsudku totiž Tribunál v rozsudku ze dne 13. července 2018, Quadri di Cardano v. Komise (T-273/17, EU:T:2018:480), dospěl k závěru, že v případě smluv uzavřených mezi žalobcem a různými orgány a jinými subjekty Unie sídlícími v témže členském státě kontinuita není dána.

25 V tomto ohledu je třeba připomenout, že článek 92 PŘOZ, který se na žalobce vztahuje jako na smluvního zaměstnance, prostřednictvím odkazů na články 20 a 21 PŘOZ stanoví, že smluvní zaměstnanci mohou mít nárok na příspěvek za práci v zahraničí podle článku 69 služebního řádu, jehož vyplácení se řídí pravidly stanovenými v článku 4 přílohy VII služebního řádu.

26 Podle čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu je příspěvek za práci v zahraničí ve výši 16 % z celkového součtu základního platu, příspěvku na domácnost a příspěvku na vyživované dítě vyplácených úředníkovi poskytován úředníkům, kteří kumulativně splňují tyto dvě podmínky:

– nejsou a nikdy nebyli státními příslušníky státu, na jehož území se nachází místo, kde jsou zaměstnáni, a

– v době pěti let končících šest měsíců přede dnem jejich nástupu do služebního poměru neměli na evropském území tohoto státu ani bydliště, ani zde nevykonávali své hlavní povolání; pro účely tohoto ustanovení se nepřihlíží k okolnostem vyplývajícím z práce konané pro některý jiný stát nebo mezinárodní organizaci.

27 V rozhodnutí o zamítnutí stížnosti bylo stanoveno, že pětileté referenční období podle čl. 4 odst. 1 písm. a) druhé odrážky přílohy VII služebního řádu trvalo od 1. srpna 2017 do 31. července 2022, tzn. pět let končících šest měsíců před 1. únorem 2023, kdy žalobce nastoupil do pracovního poměru na generálním sekretariátu.

28 OOUPS se tedy domníval, že zaměstnáním žalobce na generálním sekretariátu došlo k novému „nástupu do pracovního poměru“, a to na základě rozsudku ze dne 5. prosince 2012, Grazyte v. Komise (F-76/11, nezveřejněný, EU:F:2012:173). OOUPS totiž na uvedený rozsudek odkázal v bodě 20 rozhodnutí o zamítnutí stížnosti, přičemž vysvětlil, že „úředník nebo zaměstnanec, který byl postupně zaměstnán u různých orgánů nebo jiných subjektů Unie, které mají vlastní právní subjektivitu, se nemůže dovolávat kontinuity mezi jednotlivými smlouvami“ a „novou smlouvou uzavřenou s jiným zaměstnavatelem dochází k přerušení pracovního vztahu“.

29 Vzhledem k tomu, že žalobce ve formuláři k nástupu do pracovního poměru uvedl, že se do Belgie přistěhoval dne 16. května 2017, OOUPS v bodech 26 a 27 rozhodnutí o zamítnutí stížnosti konstatoval, že po celé referenční období měl obvyklé bydliště v Bruselu, a nemá tudíž na příspěvek za práci v zahraničí nárok.

30 Žalobce s tímto závěrem nesouhlasí a domnívá se, že referenční období pro určení nároku na příspěvek za práci v zahraničí by mělo být vypočteno na základě jeho prvního nástupu do pracovního poměru u Unie, k němuž došlo dne 1. října 2022, kdy začal pracovat ve Výboru regionů. Vzhledem k tomu, že se do Belgie přistěhoval dne 16. května 2017, neměl tam obvyklé bydliště po celé takto stanovené období (tedy od 1. dubna 2017 do 31. března 2022), a nárok na příspěvek za práci v zahraničí, který mu byl přiznán při nástupu do pracovního poměru ve Výboru regionů, proto měl být automaticky prodloužen.

31 Žalobce tvrdí, že pokud mezi jeho dvěma pracovními smlouvami nedošlo k přerušení, má změna zaměstnavatele v rámci unijní administrativy, která nevedla ke změně státu místa zaměstnání, s ohledem na účel příspěvku za práci v zahraničí ryze formální charakter a nikterak neovlivňuje povahu a rozsah nákladů a nevýhod, které mu vznikají v souvislosti s nástupem do pracovního poměru u Unie.

32 Jak v tomto ohledu žalobce správně tvrdí, účelem příspěvku za práci v zahraničí je kompenzovat specifické náklady a nevýhody, které vznikají v souvislosti s nástupem do pracovního poměru u Unie úředníkům a zaměstnancům, kteří jsou z tohoto důvodu povinni přenést místo svého bydliště ze svého domovského státu do státu místa zaměstnání a začlenit se do nového prostředí (viz rozsudek ze dne 14. července 2021, KO v. Komise, T-389/20, nezveřejněný, EU:T:2021:436, bod 17 a citovaná judikatura).

33 Je pravda, že Soud pro veřejnou službu s ohledem na tento účel rozhodl, že ustanovení čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu musí být vykládána v tom smyslu, že jestliže osoba, která žádá o příspěvek za práci v zahraničí, pracovala pro několik různých agentur, je datem uplynutí referenčního období datum, k němuž tato osoba nastoupila do služebního poměru u dotyčné agentury a které je stanoveno ve smlouvě o uzavření dočasného pracovního poměru, na jejímž základě je žádáno o přiznání příspěvku za práci v zahraničí (rozsudek ze dne 5. prosince 2012, Grazyte v. Komise, F-76/11, EU:F:2012:173, bod 46).

34 Je ovšem třeba uvést, že situace žalobkyně ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 5. prosince 2012, Grazyte v. Komise (F-76/11, EU:F:2012:173), se od situace žalobce v projednávané věci lišila. Jak tvrdí žalobce, ve zmíněné věci byl nový nástup do pracovního poměru zohledněn kvůli specifickým okolnostem, a sice tomu, že v důsledku uzavření nové smlouvy došlo ke změně státu místa zaměstnání žalobkyně. Soud pro veřejnou službu totiž rozhodl, že je nesporné, že osoba přijatá do služebního poměru agenturou poté, co pracovala pro jinou agenturu na území jiného členského státu, je osobou „pracující v zahraničí“, neboť se musí začlenit do nového prostředí (rozsudek ze dne 5. prosince 2012, Grazyte v. Komise, F-76/11, EU:F:2012:173, bod 46).

35 Komise tvrdí, že výklad čl. 4 odst. 1 přílohy VII služebního řádu provedený v rozsudku ze dne 5. prosince 2012, Grazyte v. Komise (F-76/11, EU:F:2012:173), Tribunál uplatnil i ve své následné judikatuře, z níž vyplývá, že peněžité nároky, včetně nároku na příspěvek za práci v zahraničí, musí být stanoveny při každém nástupu do pracovního poměru u nového zaměstnavatele.

36 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že v rozsudcích ze dne 14. července 2021, KO v. Komise (T-389/20, nezveřejněný, EU:T:2021:436, bod 45), a ze dne 15. září 2021, LF v. Komise (T-466/20, EU:T:2021:574, bod 113), jakož i ze dne 13. července 2018, Quadri di Cardano v. Komise (T-273/17, EU:T:2018:480, bod 112), Tribunál v podstatě rozhodl, že v případě neexistence kontinuity jednotlivých smluv uzavřených mezi zaměstnancem a orgány nebo jinými subjekty Unie, u kterých byl postupně zaměstnán, musí být peněžité nároky dotyčné osoby, včetně nároku na příspěvek za práci v zahraničí, stanoveny při každém nástupu do pracovního poměru u nového zaměstnavatele. Tribunál uvedl, že se tedy u každé smlouvy liší referenční období i relevantní skutečnosti, které je třeba zohlednit při posuzování podmínek stanovených v čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu, a dotyčná osoba se za těchto okolností při nástupu do pracovního poměru u určitého orgánu nemůže dovolávat předchozích rozhodnutí týkajících se přiznání příspěvku za práci v zahraničí.

37 Jak tvrdí Komise, Tribunál v žádné z věcí uvedených v bodě 36 výše nekonstatoval, že by byla mezi jednotlivými smlouvami uzavřenými mezi zaměstnancem a orgány nebo jinými subjekty Unie dána kontinuita, v jejímž důsledku by nový orgán nebo nová agentura nepřistoupily s ohledem na uzavření nové smlouvy s novým zaměstnavatelem k novému stanovení nároku na příspěvek za práci v zahraničí.

38 Je nicméně nutno konstatovat, že situace žalobců v těchto věcech se od situace žalobce v projednávané věci lišila.

39 Pokud jde o věc, v níž byl vydán rozsudek ze dne 14. července 2021, KO v. Komise (T-389/20, nezveřejněný, EU:T:2021:436), mezi dvěma smlouvami uzavřenými s Komisí došlo k přerušení delšímu než jeden rok (rozsudek ze dne 14. července 2021, KO v. Komise, T-389/20, nezveřejněný, EU:T:2021:436, bod 5). Nárok na příspěvek za práci v zahraničí byl kromě toho odepřen proto, že v této věci měla žalobkyně obvyklý střed svých zájmů ve státě místa zaměstnání, a sice v Belgii, dlouho před začátkem referenčního období (rozsudek ze dne 14. července 2021, KO v. Komise, T-389/20, nezveřejněný, EU:T:2021:436, body 30 až 32).

40 Co se týče věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 15. září 2021, LF v. Komise (T-466/20, EU:T:2021:574), i když v důsledku smluv žalobce v této věci nedošlo ke změně státu místa zaměstnání, smlouvy byly uzavřeny se dvěma různými zaměstnavateli a dělilo je období čtyř měsíců, během něhož byl žalobce registrován jako uchazeč o zaměstnání (rozsudek ze dne 15. září 2021, LF v. Komise, T-466/20, EU:T:2021:574, bod 113).

41 Pokud jde o věc, v níž byl vydán rozsudek ze dne 13. července 2018, Quadri di Cardano v. Komise (T-273/17, EU:T:2018:480), i když žalobce uzavřel několik smluv s agenturami a orgány sídlícími v témže členském státě, mezi některými těmito smlouvami došlo k přerušení (rozsudek ze dne 13. července 2018, Quadri di Cardano v. Komise, T-273/17, EU:T:2018:480, bod 112). Z uvedeného rozsudku ovšem vyplývá, že mezi posledními dvěma smlouvami uzavřenými mezi žalobcem a dotčenými agenturami k časovému přerušení nedošlo a žalobce kromě toho v rámci první z těchto dvou smluv pobíral příspěvek za práci v zahraničí neoprávněně (rozsudek ze dne 13. července 2018, Quadri di Cardano v. Komise, T-273/17, EU:T:2018:480, body 24 až 26 a 29).

42 Ve výše uvedených věcech tedy došlo mezi smlouvami uzavřenými mezi zaměstnanci na jedné straně a unijními orgány a agenturami na straně druhé k časovému přerušení. V projednávaném případě ovšem k tomuto nedošlo, jelikož žalobce začal pracovat na generálním sekretariátu den poté, kdy byla ukončena jeho smlouva s Výborem regionů.

43 Dále je třeba uvést, že z odpovědi Komise na organizační procesní opatření ze dne 25. července 2024 vyplývá, že ostatní unijní orgány a agentury se přístupem, který v projednávané věci zaujal PMO, automaticky neřídí. Z toho v tomto ohledu plyne, že u některých unijních orgánů platí, že pokud mezi smlouvami nedošlo k časovému přerušení a nezměnil se stát místa zaměstnání, nemá změna zaměstnavatele v rámci unijní administrativy na nárok na příspěvek za práci v zahraničí vliv. V takovém případě není třeba nárok na příspěvek za práci v zahraničí stanovovat znovu, ale je třeba zachovat nárok stanovený předchozím zaměstnavatelem, a to vyjma případu kdy by se tento zaměstnavatel dopustil při stanovování uvedeného nároku zjevného pochybení.

44 V projednávané věci je mezi účastníky řízení nesporné, že žalobce ukončil svůj pracovní poměr u Výboru regionů poté, co jej do zaměstnání přijal generální sekretariát (viz bod 4 výše), a tedy mezi smlouvou uzavřenou s Výborem regionů a smlouvou uzavřenou s generálním sekretariátem nedošlo k žádnému časovému přerušení. Vzhledem k tomu, že se Výbor regionů i generální sekretariát nacházejí v Belgii, v důsledku změny zaměstnání nedošlo ke změně státu zaměstnání.

45 S ohledem na účel příspěvku za práci v zahraničí, který je připomenut v bodě 32 výše, je třeba poznamenat, že situace, v jaké se žalobce nacházel v okamžiku nástupu do pracovního poměru u Výboru regionů, se v okamžiku jeho nástupu do pracovního poměru u generálního sekretariátu nezměnila. Totéž platí v souvislosti s náklady a nevýhodami, které má příspěvek za práci v zahraničí kompenzovat.

46 S ohledem na výše uvedené je třeba konstatovat, že jelikož mezi smlouvami, které žalobce postupně uzavřel s Výborem regionů a generálním sekretariátem, nedošlo k časovému přerušení, a jelikož nezměnil stát místa zaměstnání, lze dospět k závěru, že nehledě na změnu zaměstnavatele byla v projednávaném případě dána mezi smlouvami žalobce kontinuita, jež odůvodňuje zachování jeho nároku na příspěvek za práci v zahraničí stanovený při jeho nástupu do pracovního poměru u Výboru regionů.

47 Je tudíž třeba dospět k závěru, že PMO se v souvislosti s výkladem čl. 4 odst. 1 přílohy VII služebního řádu dopustil zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu a nesprávného právního posouzení, když žalobci nepřiznal nárok na příspěvek za práci v zahraničí při jeho nástupu do pracovního poměru u generálního sekretariátu.

48 Z toho vyplývá, že prvnímu žalobnímu důvodu je třeba vyhovět a napadené rozhodnutí zrušit; není přitom nutné zabývat se ostatními argumenty žalobce ani druhým důvodem jeho žaloby.

K návrhu na uznání nároku žalobce na příspěvek za práci v zahraničí

49 Žalobce navrhuje, aby Tribunál vykonal svou pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci a uznal jeho nárok na příspěvek za práci v zahraničí od 1. února 2023.

50 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury nemůže unijní soud v rámci žaloby na neplatnost unijnímu orgánu nařídit, aby přijal opatření vyplývající z rozsudku, kterým se zrušuje určité rozhodnutí, protože jinak by zasáhl do výsad správního orgánu (viz rozsudek ze dne 14. září 2011, Marcuccio v. Komise, T-236/02, nezveřejněný, EU:T:2011:465, bod 163 a citovaná judikatura).

51 Ve sporech majetkoprávní povahy má však Tribunál podle čl. 91 odst. 1 druhé věty služebního řádu pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci, která jej opravňuje k řešení sporů, jež mu byly předloženy, v plném rozsahu, tedy k rozhodnutí o všech právech a povinnostech zaměstnance, s výjimkou přenechání výkonu některých částí rozsudku dotčenému orgánu za přesných podmínek, které soud stanoví, a pod jeho dohledem (rozsudek ze dne 18. prosince 2007, Weißenfels v. Parlament, C-135/06 P, EU:C:2007:812, bod 67).

52 „Spory majetkoprávní povahy“ ve smyslu čl. 91 odst. 1 druhé věty služebního řádu představují nejen žaloby na náhradu škody zaměstnanců proti orgánu, ale i všechny žaloby, které směřují k tomu, aby orgán zaplatil zaměstnanci částku, o které má tento zaměstnanec za to, že mu ji dluží na základě služebního řádu nebo jiného aktu, který upravuje jejich pracovněprávní vztahy. Unijnímu soudu tedy přísluší, aby případně rozhodl, že se orgánu ukládá povinnost zaplatit částku, na kterou má žalobce nárok na základě služebního řádu nebo jiného právního aktu (rozsudek ze dne 18. prosince 2007, Weißenfels v. Parlament, C-135/06 P, EU:C:2007:812, body 65 a 68), nebo uznal existenci nároku na náhradu škody (viz rozsudek ze dne 19. června 2007, Asturias Cuerno v. Komise, T-473/04, EU:T:2007:184, bod 23 a citovaná judikatura).

53 V projednávané věci z bodu 47 výše vyplývá, že PMO postupoval nesprávně, když žalobci nepřiznal nárok na příspěvek za práci v zahraničí při jeho nástupu do pracovního poměru u generálního sekretariátu, a žalobce tudíž má od 1. února 2023 na uvedený příspěvek nárok (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. června 2007, Asturias Cuerno v. Komise, T-473/04, EU:T:2007:184, bod 77).

K návrhovým žádáním znějícím na náhradu újmy

54 Žalobce tvrdí, že mu byla napadeným rozhodnutím způsobena nemajetková újma, kterou vyčíslil na částku 5 000 eur.

55 Komise navrhuje, aby byla návrhová žádání znějící na náhradu újmy zamítnuta.

56 V rámci návrhu na náhradu újmy podaného úředníkem nebo zaměstnancem musí být za účelem vzniku odpovědnosti Unie splněny tři kumulativní podmínky: protiprávnost jednání vytýkaného orgánům, skutečná existence tvrzené újmy a existence příčinné souvislosti mezi protiprávním jednáním a tvrzenou újmou [viz rozsudek ze dne 22. listopadu 2023, QN v. eu-LISA, T-484/22, EU:T:2023:741, bod 198 (nezveřejněný) a citovaná judikatura].

57 Zrušení aktu stiženého vadou protiprávnosti však může samo o sobě představovat přiměřené zadostiučinění, které je v zásadě dostatečnou nápravou veškeré nemajetkové újmy, již takový akt mohl způsobit, ledaže žalobce prokáže, že utrpěl nemajetkovou újmu, která nemůže být tímto zrušením zcela napravena [viz rozsudek ze dne 22. listopadu 2023, QN v. eu-LISA, T-484/22, EU:T:2023:741, bod 199 (nezveřejněný) a citovaná judikatura].

58 V projednávané věci žalobce tvrdí, že mu nemajetková újma vznikla v důsledku rozčarování a ztráty motivace, k nimž u něj došlo kvůli protiprávnímu jednání PMO a kvůli ztrátě času způsobené podnikáním kroků k uplatnění svých práv.

59 Z judikatury v tomto ohledu vyplývá, že pocit nespravedlnosti a útrapy, které provázejí skutečnost, že osoba musí vést postup před zahájením soudního řízení a poté soudní řízení, aby byla uznána její práva, může představovat újmu, kterou lze odvodit z pouhé skutečnosti, že se administrativa dopustila protiprávního jednání. Tuto újmu lze nahradit, není-li kompenzována zadostiučiněním vyplývajícím ze zrušení předmětného aktu (rozsudek ze dne 28. května 2020, Cerafogli v. ECB, T-483/16 RENV, nezveřejněný, EU:T:2020:225, bod 448).

60 Za okolností projednávané věci, kdy žalobce jakožto protiprávní jednání, k němuž došlo v rámci napadeného rozhodnutí, namítá vady spočívající ve zjevně nesprávném posouzení skutkového stavu a v nesprávném právním posouzení v souvislosti s výkladem čl. 4 odst. 1 přílohy VII služebního řádu, na jejichž základě Tribunál toto rozhodnutí zrušil, je třeba mít za to, že tvrzená nemajetková újma je přiměřeně a dostatečně napravena zrušením napadeného rozhodnutí.

61 Z toho vyplývá, že návrhová žádání žalobce znějící na náhradu újmy je třeba zamítnout.

K nákladům řízení

62 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

63 Vzhledem k tomu, že žalobce požadoval náhradu nákladů řízení a Komise neměla v podstatné části ve věci úspěch, je důvodné jí uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené žalobcem.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) Rozhodnutí Úřadu Evropské komise pro správu a vyplácení individuálních nároků (PMO) ze dne 9. února 2023, kterým AH nebyl přiznán příspěvek za práci v zahraničí, se zrušuje.

2) AH má nárok na příspěvek za práci v zahraničí podle článku 4 přílohy VII služebního řádu úředníků Evropské unie od 1. února 2023.

3) Ve zbývající části se žaloba zamítá.

4) Komisi se ukládá náhrada nákladů řízení.

da Silva Passos Półtorak Reine

Nihoul Pynnä

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 22. ledna 2025.

Vedoucí soudní kanceláře Předseda
V. Di Bucci